

DINS LA TÀVEGA

Bufa les espelmes, si més no, ho intenta. Veu gent desconeguda que l'envolta, tots el feliciten. L'un darrere l'altre es fan fotografies amb ell, com si es tractés de l'últim exemplar d'una espècie en extinció. L'abracen i li donen petons. Li diuen quan l'estimen, quan l'han trobat a faltar.

Li fan preguntes per a les que no té resposta. Intenta parlar, donar les gràcies, correspondre tots els t'estimo, però no és capaç, els seus llavis no responen. Es sent nul, estaferm, fora de lloc. Ell és la raó d'aquella reunió, l'únic motiu de celebració, però no ho gaudeix. Està assegut a la seva cadira de rodes, obedient, resignat, pertorbadament pacient. Observant i sent observat, com un esclau dins l'ergàstula, com un presoner dins la tàvega.

Una goiata se li acosta amb un somriure d'orella a orella. No sap del cert perquè, ni tan sols de quan, però la reconeix, a ella sí.

Li pregunta si se'n recorda d'ella, de totes les vesprades que passaven junts jugant a cartes. No vol decebre-la, vol dir-li que sí, que també les recorda amb la mateixa tendresa i aflicció, però un cop més no assoleix l'objectiu.

Veu com la noieta canvia d'expressió, com abandona la seva rialla tan característica. Veu com els ulls espurlents color café que tant el fascinen es tornen cristal·lins, com fa un esforç per retenir les llàgrimes.

Ella es rendeix. Li dedica al seu besavi un somriure forçat que no li arriba als ulls. Li regala un potxó tendre. Li diu que l'estima i marxa, deixant-lo a la seva cadira, a la seva tàvega.

Gisca